

A black and white photograph of Britney Spears. She is shown from the waist up, turned away from the camera but looking back over her right shoulder. She has long, straight blonde hair with bangs. She is wearing a shiny, metallic-looking high-waisted skirt or pants. Her right hand is resting on her left shoulder. The background is solid black.

BRITNEY
SPEARS

NAINEN
MINUSSA

Suomentanut Jorma-Veikko Sappinen

JOHNNY
Kniga

NAINEN
MINUSSA

BRITNEY SPEARS

SUOMENTANUT JORMA-VEIKKO SAPPINEN

JOHNNY KNIGA • HELSINKI

Copyright © 2023 by Britney Jean Spears
Englanninkielinen alkuteos: *The Woman in Me*,
Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York 2023
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.
Suomenkielinen laitos © Jorma-Veikko Sappinen ja Johnny Kniga 2023

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
ISBN 978-951-0-49359-5

Painettu EU:ssa.

Pojilleni, jotka ovat elämäni rakkaus

PROLOGI

Pienenä tyttönä kävelin tuntikausia yksin hiljaisissa metsissä kotini takana Louisianassa ja lauloin. Ulkomaailmassa koin olevani elossa ja tunsin kihelmöivää vaaran tuntua. Kun olin lapsi, äiti ja isä riitelivät yhtenään. Isä oli alkoholisti. Monesti minua pelotti kotona. Ulkomaailma ei ollut välttämättä taivas sekään, mutta se oli minun maailmani. Sanottiinpa sitä sitten taivaaksi tai helvetiksi, se oli minun.

Ennen kuin palasin kotiin, kuljin polkua naapuritalolle, maisemoidun pihan poikki ja uima-altaan ohi. Naapureilla oli kivikkopuutarha, jonka sileät pikkukivet olivat lämmenneet auringonpaisteessa ja tuntuivat mukavalta ihoa vasten. Laskeuduin pitkäkseni kiville, kohotin katseeni taivaalle, tunsin lämmön yltä ja alta ja ajattelin: *Voin luoda oman elämäntapani. Voin saada unelmani toteutumaan.*

Maatessani hiljaa kivillä tunsin Jumalan.

1

Lasten kasvattaminen oli ennen Yhdysvaltain etelävaltioissa lähinnä sitä, että vanhempia täytyi kunnioittaa ja suu pitää kiinni. (Nykyisin sääntö on käännetty ylösalaisin: lapsia on kunnioitettava.) Lapsuudenkodissani ei koskaan saanut olla eri mieltä vanhempien kanssa. Kuinka pahaksi tilanne kotona kävikin, ymmärsin pysyä hiljaa, sillä ellen pysynyt, siitä koitui seurauksia.

Raamatussa sanotaan, että kieli on miekan terä.

Minun kieleni ja miekkani oli laulaminen.

Lauloin koko lapsuuden. Lauloin autoradion kappaleiden mukana matkalla tanssitunneille. Lauloin kun olin surulinen. Laulaminen oli minulle hengellistä.

Synnyin Mississippin McCombissa ja kävin siellä myös koulua mutta asuin neljäkymmenen kilometrin päässä Louisianan Kentwoodissa.

Siellä kaikki tunsivat toisensa. Ovia ei koskaan lukittu, seuraelämä pyöri kirkon ja takapihajuhlien ympärillä, kaikki lapset puettiin samalla lailla ja jokainen osasi ampua tuliaseella. Seudun tärkein historiallinen kohde oli etelävaltioiden sotilastukikohta Camp Moore, jonka rakennutti aikoinaan Jefferson Davis. Siellä näyteltiin joka vuosi viikkoa ennen kiitospäivää kohtauksia sisällissodasta, ja näky sotilaskampeisiin pukeutuneista ihmisistä muistutti juhlapäivän lähestymisestä. Rakastin sitä vuodenaikaa: kaakaota, takkatulen tuoksua olohuoneessa, syksyn lehtien väriä maassa.

Meillä oli pieni tiilitalo, jossa oli vihreäraitaiset tapetit ja puupaneelit. Tyttösenä söin pikaruokaa Sonicissa, ajoin mikroautoa, pelasin koripalloa ja kävin McCombissa pientä kristillistä koulua nimeltä Parklane Academy.

Ensimmäisen kerran liikutuin sydänjuuriani myöten ja tunsin kylmiä väreitä selkäpiissäni, kun kuulin taloudenhoitajamme laulavan pyykkihuoneessa. Minä pesin ja silitin perheen pyykit, mutta kun raha-asiat olivat paremmalla tolalla, äiti palkkasi apulaisen. Taloudenhoitaja lauloi gospelia, ja se kirjaimellisesti havahdutti minut aivan uuteen maailmaan. En koskaan unohda sitä.

Siitä lähtien kaipuuni ja intohimoni laulamiseen on vain kasvanut. Laulaminen on taikuutta. Kun laulan, olen oma itseni. Pystyn kommunikoimaan puhtaasti. Laulaessa lakkaa käyttämästä ”Hei, mitä kuuluu” -kieltä. Pystyy sanomaan paljon syvällisempiä asioita. Laulaminen vie minut mystiseen paikkaan, missä kielellä ei ole enää väliä ja missä kaikki on mahdollista.

Halusin vain päästä pois arkimaailmasta tuohon maailmaan, jossa voisin ilmaista itseäni ajattelematta mitään. Kun olin yksin ajatusteni kanssa, mieleni täyttyi peloista ja huolista. Sen melun musiikki vaiensi ja vei minut puhtaaseen tilaan, jossa ilmaisin itseäni juuri sillä tavoin kuin halusin näkyä ja kuulua. Laulaminen vei minut jumaluuden lähelle. Niin kauan kun lauloin, olin osittain maailman ulkopuolella. Saatoin leikkiä takapihalla kuin kuka tahansa lapsi, mutta ajatukseni ja tunteeni olivat jossain muualla.

Tein kovasti töitä saadakseni asiat näyttämään sellaisilta kuin halusin. Olin tavattoman tosissani, kun kuvasin Mariah Careyn lauluista hölmöjä musiikkivideoita ystäväni takapihalla. Kahdeksanvuotiaana pidin itseäni ohjaajana. Etelässä kukaan ei näyttänyt tekevän mitään sellaista, mutta tiesin mitä halusin nähdä maailmassa, joten yritin tehdä maailmasta sen näköisen.

Artistit tekevät asioita ja esittävät roolihahmoja siksi, että he haluavat paeta kaukaisiin maailmoihin, ja nimenomaan pakoa minä tarvitsin. Halusin elää unelmissani, suurenmoisessa mielikuvitusmaailmassani, ja jos se suinkin oli mahdollista, en ajatellut todellisuutta. Laulaminen yhdisti todellisuuden ja fantasian: maailman, jossa elin, ja maailman, jossa olisin hirveästi halunnut elää.

★ ★ ★

Murhenäytelmät kulkevat meillä suvussa. Toinen etunimeni on peräisin isäni äidiltä Emma Jean Spearsilta, jota sanottiin Jeaniksi. Olen nähnyt hänestä valokuvia ja ymmärrän, miksi kaikki ovat sanoneet minun olevan saman näköinen. Samanlaiset vaaleat hiukset. Samanlainen hymy. Hän näytti ikäistään nuoremmalta.

Hänen aviomiehensä June Spears vanhempi, minun isoisäni, oli väkivaltainen. Jean menetti vauvansa tämän ollessa vain kolmen päivän ikäinen. June lähetti Jeanin Southeast Louisiana -sairaalaan, joka oli kaikesta päätellen Mandevillessä sijaitseva karmeaa mielisairaala. Siellä Jeania lääkittiin litiumilla. Vuonna 1966 hän oli kolmenkymmenen yhden, kun hän ampui itsensä haulikolla poikavauvansa haudalla, kahdeksan vuotta pojan kuoleman jälkeen. En osaa kuvitella hänen tunteensa surua.

Etelässä Junen kaltaisista miehistä puhutaan tähän tapaan: ”Mikään ei ollut hänelle tarpeeksi hyvää”, ”Hän oli perfektionisti” tai ”Erittäin omistautunut isä”. Minä käyttäisin kovempaa kieltä.

Urheilufanaatikko June pakotti isäni harjoittelemaan itsensä lähedyksiin. Joka päivä kun isän koripalloharjoitukset olivat päättyneet, hän joutui heittämään vielä sata koria ennen kuin sai mennä sisään, riippumatta siitä, kuinka väsynyt ja nälkäinen hän oli.

June oli Baton Rougen poliisin konstaapeli, joka sai lopulta kolmen eri vaimon kanssa yhteensä kymmenen lasta. Sikäli kuin tiedän, kenelläkään heistä ei ole mitään hyvää

sanottavaa hänen elämänsä viidestäkymmenestä ensimmäisestä vuodesta. Jopa minun perheessäni oli tapana sanoa, ettei Spearsin suvun miehistä koidu mitään hyvää, varsinkaan siinä mielessä, kuinka he kohtelevat naisia.

Jean ei ollut ainoa vaimo, jonka June lähetti mielisairaalaan Mandevilleen, sillä hän passitti sinne myös toisen vaimonsa. Yksi isäni sisarpuolista on sanonut, että June käytti häntä seksuaalisesti hyväksi yhdentoista vuoden iästä siihen saakka, kun hän kuusitoistavuotiaana karkasi kotoa.

Isäni oli kolmentoista, kun Jean kuoli lapsensa haudalle. Tuo trauma oli osasy s siihen, miten isä kohteli minua ja sisaruksiani ja miksi mikään ei ollut hänelle koskaan tarpeeksi hyvää. Isä painosti veljeäni loistamaan urheilussa. Isä joi, kunnes ei enää pystynyt ajattelemaan. Isä saattoi kadota päiväkausiksi. Kun isä oli humalassa, hän oli todella ilkeä.

Mutta hänen isänsä June pehmeni iän myötä. Minä en tuntenut sitä häijyä miestä, joka oli kohdellut kaltoin isääni ja tämän sisaruksia, vaan isoisän, joka tuntui lempeältä ja kärsivälliseltä.

Isäni ja äitini olivat kotoisin täysin vastakkaisista maailmoista.

Äidin mukaan hänen äitinsä, minun isoäitini Lilian "Lily" Portell, oli lähtöisin hienostuneesta ja tyylikkäästä lontoolaisperheestä. Lilyssä oli eksoottista tuntua, josta

usein huomautettiin, sillä hänen äitinsä oli britti ja isänsä Maltan saarelta Välimereltä. Hänen enonsa oli kirjansitoja. Kaikki perheessä soittivat jotain instrumenttia ja rakastivat laulamista.

Toisen maailmansodan aikaan Lily tapasi sotilaille järjestetyissä tanssiaisissa amerikkalaisen sotilaan, isoisäni Barney Bridgesin. Barney oli kenraalien autonkuljettaja, joka rakasti vauhtia.

Lily kuitenkin pettyi, kun Barney toi hänet Yhdysvaltoihin. Hän oli kuvitellut viettävänsä samanlaista elämää kuin Lontoossa. Heidän lähdettyään New Orleansin satamasta kohti Barney'n maitotilaa Lily katseli auton ikkunasta ja huolestui siitä, kuinka autiolta Barney'n maailma näytti. ”Missä kaikki *valot* oikein ovat?” Lily kyseli tuoreelta aviomieheltään.

Toisinaan ajattelen Lilyä automatkalla louisianalaisen maaseudun halki: hän katseli illan pimeyteen ja tajusi, että hänen avara, vilkas elämänsä iltapäivän tehetkien ja Lontoon museoiden parissa vaihtuisi ahtaampaan ja karumpaan. Hän ei enää menisi teatteriin tai vaateostoksille, vaan joutuisi viettämään elämänsä teljettynä maaseudulle, kokkaamaan, siivoamaan ja lypsämään lehmii.

Niinpä isoäitini pysyi omissa oloissaan, luki kasoittain kirjoja, muuttui pakkomielteiseksi siivoajaksi ja ikävöi Lontooseen kuolinpäiväänsä saakka. Vanhempani sanoivat, ettei Barney kertaakaan päästänyt Lilyä käymään Lontoossa, sillä hän arveli, ettei tämä palaisi sieltä.

Äiti kertoi Lilyn olleen toisinaan niin omiin ajatuksiinsa vajonnut, että saattoi ruveta korjaamaan astioita pöydästä ennen kuin kaikki olivat lakanneet syömästä.

Tiesin vain, että isoäiti oli kaunis, ja minusta oli ihaanaa matkia hänen brittiläistä korostustaan. Olen aina tullut iloiseksi puhuessani brittikorostuksella, sillä se saa minut ajattelemaan häntä, muodikasta isoäitiäni. Halusin käyttäytyä samalla lailla ja omaksua samanlaisen laulavan puhetavan kuin hänellä.

Koska Lilyllä oli varoja, äitini Lynne, tämän veli Sonny ja sisar Sandra kasvoivat oloissa, joita voisi ainakin Louisianan maaseudulla sanoa rahakkain. Vaikka he olivat protestantteja, äiti kävi katolista koulua. Hänellä oli teini-ikäisenä mustat, lyhyet hiukset ja hän oli upea. Kouluun mennessään hänellä oli aina kaikkein korkeakorkoisimmat buutsit ja pikkuruisin hame. Hän hengaili homopoikien kanssa kaupungilla, ja he veivät häntä ajeluille moottoripyörillään.

Myös isäni kiinnostui äidistäni, kuten arvata saattaa. Ja isähän oli lahjakas urheilija, luultavasti Junen älyttömien pakkoharjoitusten takia. Hänen koripallo-ottelujaan tultiin katsomaan matkojen päästä.

Äitini näki hänet ja sanoi: ”Ohoh, kukas tuo on?”

Kaikesta päätellen heidän suhteensa sai alkunsa molemminpuolisesta vetovoimasta ja seikkailun tunnusta. Kun minä synnyin, kuherruskuukausi oli kuitenkin päättynyt jo aikoja sitten.

2

Kun vanhempani olivat menneet naimisiin, he asuivat pienessä talossa Kentwoodissa. Äiti ei enää saanut rahaa vanhemmiltaan, joten he olivat hyvin köyhiä. He olivat myös nuoria – äiti oli kahdenkymmenen ja isä kahdenkymmenen kolmen. Vuonna 1977 he saivat isoveljeni Bryanin. Jätettyään pikku talon taakseen he ostivat pienen yksikerroksisen kolmen makuuhuoneen omakotitalon.

Bryanin syntymän jälkeen äiti palasi opiskelemaan tulakseen opettajaksi. Isä toimi hitsarina öljynjalostamoissa ja teki kovia työkeikkoja, jotka kestivät kuukauden tai joskus kolmekin. Hän alkoi juoda rankasti, mikä vaati pian veronsa perheessä. Äiti on kertonut, että kun he olivat olleet naimisissa pari vuotta, hänen isänsä, isoisäni Barney, kuoli auto-onnettomuudessa, minkä jälkimainingeissa minun isäni lähti juopottelureissulle ja tältä jäivät väliin Bryanin

yksivuotisjuhlat. Kun Bryan oli taaperoiässä, isä joi itsensä humalaan joulujuhlissa ja häipyi jouluaamuna teille tietymättömille. Silloin äiti sanoi saaneensa tarpeekseen. Hän muutti asumaan Lilyn luo. Maaliskuussa 1980 hän jätti avioerohakemuksen, mutta kun June ja Junen uusi vaimo anelivat häntä ottamaan isän takaisin, hän suostui.

Ilmeisesti arki sujui jonkin aikaa rauhallisesti. Isä lopetti hitsaustyöt ja perusti rakennusyhtiön. Sitten, monien hankaluuksien jälkeen, hän perusti kuntosalirytyksen. Sen nimi oli Total Fitness, ja se muovasi joistain kaupungin miehistä, setäni mukaan lukien, kehonrakentajia. Isä pyöritti kuntosaliaan tontillamme erillisessä rakennuksessa, kotitalon vieressä. Salille tuli ja meni lakkaamattomana virtana muskelimiehiä, jotka pullistelivat lihaksiaan loisteputkien valossa peilin edessä.

Isä alkoi pärjätä oikein hyvin. Hänestä tuli yksi pienen kaupunkimme varakkaimmista miehistä. Vanhempani järjestivät isoja rapujuhlia takapihalla. He pitivät mielipuolisia bileitä, joissa tanssittiin koko yö. (Olen aina olettanut, että heidän salainen reseptinsä valvomiseen koko yön oli spiidi, sillä se oli siihen aikaan trendihuume.)

Äiti perusti sisarensa, tätini Sandran, kanssa päivähoitokeskuksen. Avioliittonsa lujitteeksi vanhempani saivat toisen lapsen – minut. Synnyin 2. joulukuuta 1981. Äiti ei ole kertaakaan jättänyt käyttämättä tilaisuutta kertoa, että minun tuskallinen synnyttämiseni kesti kaksikymmentäyksi tuntia.

★ ★ ★

Rakastin sukuni naisia. Tätini Sandra, jolla oli jo kaksi poikaa, sai kolmekymmentäviisivuotiaana yllätysvauvan, serkkuni Laura Lynnén. Koska minulla ja Laura Lynnellä oli vain muutama kuukausi ikäeroa, olimme kuin kaksoiset ja parhaat ystävät. Laura Lynne oli minulle kuin sisko ja Sandra kuin toinen äiti. Hän oli minusta hyvin ylpeä ja kannusti minua.

Ja vaikka isoäitini Jean kuoli kauan ennen kuin synnyin, minulla oli onni tuntea hänen äitinsä Lexie Pierce, joka oli siis isoisoäitini. Lexie oli suorastaan *syntisen* kaunis nainen, jolla oli aina vitivalkoisiksi puuteroidut kasvot ja verempunaista huulipunaa. Hän oli kova mimmi ja tuli vanheteessaan vain entistä kovemmaksi. Minulle on kerrottu, että hän oli ollut naimisissa seitsemän kertaa, eikä minun ole vaikea uskoa sitä. Seitsemän kertaa! Hän ei selvästikään pitänyt vävystänsä Junesta, mutta tyttärensä Jeanin kuoltua hän säilytti yhteyden perheeseemme ja piti huolta isästäni ja tämän sisaruksista ja sitten myös lapsenlapsenlapsistaan.

Lexie ja minä olimme hyvin läheisiä. Kaikkein elävimmät ja iloisimmat muistot pikkutyttöajoiltani liittyvät niihin hetkiin, jotka vietin hänen seurassaan. Kävin Lexien luona yökylässä ja olimme aivan kaksin. Illalla kävimme läpi hänen meikkikaappinsa. Aamulla hän valmisti minulle valtavän aamiaisen. Lexien paras ystävä, joka asui naapurissa, saattoi poiketa käymään, jolloin kuuntelimme 1950-luvun hitaita balladeja Lexien levykokoelmasta. Päivällä otimme yhdessä torkut. Mikään ei ollut mukavampaa kuin vajota

uneen hänen vieressään, tuntee hänen kasvopuuterinsa ja hajuvetensä tuoksu, kuunnella, kuinka hänen hengityksensä muuttui syväksi ja säännölliseksi.

Eräänä päivänä minä ja Lexie kävimme vuokraamassa elokuvan. Videovuokraamosta lähdettyämme hän kolhaisi toista autoa ja sitten juutuimme kuoppaan. Emme päässeet siitä irti. Hinausauton täytyi tulla pelastamaan meidät.

Onnettomuus säikäytti äidin. Sen jälkeen en saanut viettää aikaa Lexien kanssa.

”Eihän se ollut edes paha onnettomuus!” sanoin äidille. Manguin pääsyä Lexien luo. Hän oli lempi-ihmiseni.

”Ei, hän taitaa ikävä kyllä olla tulossa seniiliksi”, äiti sanoi. ”Sinun ei ole enää turvallista viettää aikaa hänen kanssaan.”

Sen jälkeen tapasin Lexietä meillä kotona, mutten enää saanut nousta hänen autoonsa enkä mennä hänen luokseen yökylään. Se oli minulle valtava menetys. En ymmärtänyt, kuinka ajan viettäminen rakastamani ihmisen kanssa voisi olla vaarallista.

Ajan viettäminen Lexien kanssa oli siinä iässä yksi lempipuuhistani ja toinen oli piileskely kaapeissa. Siitä tuli perheen vitsi: ”Missäs se Britney nyt on?” Tädin luona katosin joka kerta. Muut ryhtyivät etsimään minua. Puolittain hätäänntyneinä he avasivat jonkin oven, ja siellä minä olin kaapissa.

Varmaan halusinkin, että muut tulevat etsimään minua. Se oli monet vuodet minun juttuni – piiloutuminen.

Piiloutuminen oli yksi keinoistani saada huomiota. Rakastin myös laulamista ja tanssimista. Lauloin kirkon kuorossa ja kävin tanssitunneilla kolmena iltana viikossa ja päivällä lauantaina. Sitten lisäsin ohjelmaan taitovoimisteluharjoitukset tunnin ajomatkan päässä Louisianan Covingtonissa. En koskaan saanut tarpeekseni laulamisesta, tanssimisesta ja akrobatiasta.

Kun yritysten väkeä tuli alakouluun kertomaan toiminnastaan, sanoin, että minusta tulee juristi. Naapurit ja opettajat alkoivat kuitenkin puhua, että olen ”matkalla Broadwaylle”, ja lopulta hyväksyin itselleni ”pikku viihdetaitelijan” identiteetin.

Olin ensimmäisen tanssiesitykseni aikaan kolmivuotias ja neljän kun lauloin ensimmäisen soolonumeroni ”What Child Is This?” äidin päiväkodin joulujuhlassa.

Halusin mennä piiloon mutta tahdoin myös tulla nähdyksi. Kumpikin tunne oli aito. Käpertyneenä kaapin kylmään pimeyteen tunsin itseni niin pieneksi, että voisin kadota. Mutta kun muut katsoivat minuun, tunsin muuttuvani joksikin toiseksi, sellaiseksi joka voisi hallita tilaa. Kun kajautin laulun valkoisissa sukkahousuissa, minusta tuntui kuin kaikki olisi mahdollista.

3

”Lynne-rouva! Lynne-rouva!” poika huusi. Hän oli hengästynyt ja huohotti etuovellamme. ”Teidän on tultava! Tulkaa nyt!”

Istuin nelivuotiaana kotona olohuoneen sohvalla äidin ja ystäväni Cindyn välissä. Kentwood oli kuin saippuaopperakaupunki – draamaa oli meneillään kaiken aikaa. Cindy rupatteli äidin kanssa viimeisimmästä skandaalista, ja minä kuuntelin yrittäen ymmärtää, kun ovi rämähti auki. Pojan ilmeestä tiesin, että jotain hirveää oli tapahtunut. Sydäntäni kouraisi.

Minä ja äiti lähdimme juoksemaan. Tie oli juuri päällystetty uudestaan, ja juoksin paljain jaloin kuumalla, mustalla asvaltilla.

”Au! Au! Au” huusin joka askelella. Katsoin jalkojani ja näin, kuinka niihin tarttui pikeä.

Viimein saavuimme niitylle, jolla veljeni Bryan oli leikkinyt naapuruston poikien kanssa. He olivat yrittäneet lanata korkeaa heinikkoa mönkijöillään. Se oli tuntunut heistä upealta idealta siksi, että he olivat idiootteja. Oli ollut väisämätöntä, etteivät he nähneet toisiaan korkean heinikon takaa, vaan ajoivat nokkakolarin.

Varmaan näin onnettomuuspaikan, kuulin Bryanin ulvovan kivusta ja äidin kirkuvan pelosta, mutta en muista sitä. Luulen, että Jumala aiheutti minulle muistinmenetyksen, jotta tuska, hätäännys ja näky veljeni ruhjoutuneesta kehosta eivät jäisi mieleeni.

Bryan kuljetettiin helikopterilla sairaalaan.

Kun menin muutaman päivän kuluttua sairaalaan katsomaan Bryania, hän oli kokovartalokipsissä. Sikäli kuin näin, hänen ruumiinsa kutakuinkin joka ikinen luu oli murtunut. Ja lopullisesti koko juttu valkeni lapsenmielessäni, kun minulle selvisi, että hän joutui pissaamaan kipsiin jätetystä aukosta.

Toisekseen huomasin väkisinkin, että huone oli täynnä leluja. Vanhempani olivat Bryanin eloonjäämisestä niin kiitollisia ja he olivat toipilasaikana hänen puolestaan niin pahoillaan, että joka päivä oli joulukuinen. Äiti hemmotteli veljeäni, koska tunsin syyllisyyttä. Hän taipuu Bryanin tahtoon vielä nykyäänkin. On outoa, kuinka yksi sekunnin murto-osa voi muuttaa perheen dynamiikan ikiajoiksi.

Onnettomuus lähensi minua paljon veljeeni. Siteemme syntyi siksi, että tajusin hänen kipunsa aidosti ja vilpittömästi.

Kun hän oli päässyt sairaalasta, pysyin hänen vierellään kuin liimattuna. Nukuin joka yö hänen vieressään. Hän ei voinut nukkua omassa sängyssään, sillä hänellä oli edelleen kokovartalokipsi. Siksi hänellä oli erikoissänky, jonka jalkopäähän vanhemmat joutuivat sijoittamaan pienen patjan minua varten. Joskus kömmin Bryanin sänkyyn ja vain pitelin hänestä kiinni.

Kipsin poistamisen jälkeen nukuin monta vuotta Bryanin sängyssä. Jo hyvin pienenä tajusin, että veljeni elämä oli vaikeaa – sekä onnettomuuden että isän ankaran kohtelun takia. Halusin suoda hänelle lohtua.

Vuosien jälkeen äiti sanoi: ”Kuule, Britney, olet jo melkein kuudennella luokalla. Sinun täytyy alkaa nukkua yksin!”

Kieltäydyin.

Olin varsinainen vauva – en halunnut nukkua yksin. Mutta äiti ei antanut periksi, ja lopulta jouduin taipumaan.

Kun aloin viihtyä huoneessani, opin nauttimaan omasta tilastani mutta olin edelleen tavattoman läheinen veljeni kanssa. Hän rakasti minua. Ja minä rakastin häntä kovasti – tunsin häntä kohtaan mitä herttaisinta suojelevaa rakkautta. En halunnut, että häneen sattuu koskaan. Olin jo nähnyt hänen kärsivän aivan liikaa.

Veljeni voinnin parantuessa aloimme yhä enemmän osallistua lähitieneen tapahtumiin. Pikkukaupungissa oli vain parituhatta asukasta, mutta kaikki lähtivät mukaan järjestämään vuoden kolmea pääkulkuetta: mardi grasia, itsenäisyyspäivää neljäntenä heinäkuuta ja joulua. Koko kaupunki

odotti niitä. Katuja reunustivat ihmiset, jotka hymyilivät, huiskuttivat ja jättivät elämänsä draamat taakseen yhdeksi päiväksi ja katselivat huvikseen, kuinka heidän naapurinsa vaelsivat hitaasti valtatie 38:aa pitkin.

Eräänä vuonna joukko lapsia päätti koristella golfkärryn ja liittää sen mardi gras -kulkueeseen. Kärryssä oli luultavasti kahdeksan lasta – selvästi liian monta. Kolme heistä istui penkillä, pari seisoi sivuilla pidellen kiinni pienestä katosta ja pari keikkui perässä. Lasti oli niin raskas, että kärryn renkaat olivat melkein lypsyssä. Meillä kaikilla oli 1800-luvun asu, mutten muista minkä takia. Minä istuin isompien lasten sylissä edessä ja vilkutin katsojille. Ongelmana oli, että golfkärryä oli vaikea ohjata, koska kyydissä oli paljon lapsia ja renkaat olivat aivan lytysässä. Me nauroimme ja huiskutimme hurjina... ja törmäsimme edellä kulkevaan autoon vain *muutam*an kerran, mutta silti meidät poistettiin kulkueesta.

”PIENENÄ TYTTÖNÄ KÄVELIN TUNTI- KAUSIA YKSIN HILJAISSA METSISSÄ

kotini takana Louisianassa ja lauloin... Ennen kuin palasin kotiin, kuljin polkua naapuritalolle, maisemoidun pihan poikki ja uima-altaan ohi. Naapureilla oli kivikkopuutarha, jonka sileät pikkukivet olivat lämmenneet auringonpaisteessa ja tuntuivat mukavalta ihoa vasten. Laskeuduin pitkäkseni kiville, kohotin katseeni taivaalle, tunsin lämmön yltä ja alta ja ajattelin: *Voin luoda oman elämäntapani. Voin saada unelmani toteutumaan.*”

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

99.1

978-951-0-49359-5